

sep Casanovas, Jaume Altadill, Oscar Cadiach, Narcís Serrat, Alfons Valls, Josep Vidal, Francesc Sabat, Joan Ribas, Lluís Hortalà, Antoni Llasera i Jordi Sugranyes. La del 1983 pel Tibet tampoc van aconseguir el cim, la formaven: Conrad Blanch, Nil Bohigas, Oscar Cadiach, Jordi Camprubí, Jordi Canals, Josep M.ª Duran, Lluís Gómez, Enric Lucas, Joan Massons, Antoni

Ricart, Miquel Sánchez i Antoni Sors. La del 1985, també pel Tibet, va aconseguir assolir el cim, la formaven: Conrad Blanch, Nil Bohigas, Oscar Cadiach, Jordi Camprubí, Jordi Canals, Lluís Gómez, Enric Lucas, Jordi Magriñà, Joan Massons, Xavier Pérez Gil, Antoni Ricart, Miquel Sánchez, Antoni Sors i Carles Vallès.

Conferència de John Hunt

L'exploració cap als dos pols del nostre planeta va representar la principal recerca dels mariners durant la segona meitat del segle XIX. Un americà, Peary, va assolir el pol Nord el 1909; un norueg, Amundsen, va ser el primer a plantar la bandera de la seva nació al pol Sud en les darreres setmanes del 1911. Un mes després, una expedició britànica, guiada per Robert Falcon, assolí també aquest remot indret i, morien tots ells durant el viatge de tornada.

Per què faig al·lusió a aquests fets en presentar una pel·lícula que documenta la primera ascensió de l'Everest? Hi ha dues raons: primer, perquè aquests exploradors polars, particularment Scott i els seus valerosos companys van ser els herois de la meua infantesa. Jo encara no tenia dos anys quan ells van morir, però llur heroica història, juntament amb la d'Edward Shackleton, era encara explicada durant els meus primers anys d'escola. Una generació sencera de britànics va ser inspirada per ells: penso que la meua pròpia ambició per explorar pot haver tingut el seu origen llavors. Segona, m'he referit al descobriment dels dos pols perquè un famós muntanyenc alemany, G.O. Dyrenfurth, que va conduir expedicions als Himalaies fa uns 60 anys, va referir-se a l'Everest com el "Tercer Pol"; era una darrera ambició per als exploradors del nostre planeta.

L'exploració de regions muntanyencs de la terra —Himalaies, Andes, Pamirs, Karakorum, Caucas— i el desenvolupament de tècniques especials i coneixements per assolir els cims més alts va ser un procés posterior. El descobriment del punt més alt de la superfície de la terra va ser fet per topògrafs indis el 1852; però va ser gairebé 40 anys

després, el 1893, durant una discussió entre el lloctinent Charles Bruce i un capità Younghusband (el primer va ser president del nostre club alpí més tard, i Younghusband president de la Royal Geographical Society) va néixer la idea d'intentar pujar a l'Everest: incidentalment es va anomenar així la muntanya per un distingit inspector general de l'Índia: sir George Everest.

Aquesta idea va restar com un somni durant 30 anys més. No va ser fins després de la Primera Guerra Mundial, el 1921, que la Royal Geographical Society i el Club Alpí van organitzar, conjuntament, una expedició amb la tasca de reconèixer la muntanya pel seus vessants Nord. En aquells dies els britànics governaven l'Índia: les nostres relacions amb el Dalai Lama a Lhasa eren cordials; controlàvem els accessos a l'Índia i exercíem un virtual monopoli d'intents a la muntanya més alta. No obstant això, el regne del Nepal conservava la seva frontera tancada a estrangers.

Pot ser un indicatiu de les dificultats trobades per aquells primers exploradors i muntanyencs a l'Everest, que van haver de transcórrer 30 anys més abans que, el 1953, una expedició britànica assolís finalment el cim 100 anys després que fos descobert. Durant aquests 30 anys, 10 expedicions més ho havien intentat, incloent-hi dos intents de muntanyencs suïssos el 1952. Avui, l'escalada de l'Everest (o Chomolungma tal i com els xinesos l'anomenen; Sagarmatha, que és el nom indi i nepalès) s'ha convertit en un esdeveniment regular i freqüent. La muntanya ha estat escalada per tres cares i per tres de les seves arestes. Només resta per escalar l'aresta N.E. Expedicions de di-